

Милица Павловић

ЗИДНИ САТ

дошло је црно куче
и увукло се у нашу кулу
савило се око своје осовине
око своје глади

на дну његове лобање
расута азбука лајања
на врх танког језика
уједени богови лебде

уморно од пасјег кружења
за звјезданим врхом свог гласа
пало је у мртви угао куле
у омчу сопствене бесмислице
над његовом хумком
гори неухватљиви врх репа

РУГАЛИШТЕ

Господе наш, у Твојим јаслама
златна наша слама шумори,
и Ти си насмијан према пастирима,
јер фењер њихов Теби свијетли.

Пастви својој остави штап
нека преко улице види прећи,
јер су њене очи мравље
ослијепљеле од Твојег бљеска.

Усређитељко усне Твоје
препуне су наших гријеха,
уста наша забезекнута
развалило је име Твоје.

Руг Твој светитељски је диван,
прокопава наше непознате кривице
и тамне у нама хоризонте отвара,
препун је наслага шарених Твој руг.

А ми Ти љубимо и скут и руку:
да нам усне сасвим не забораве
како су ледни мједени мандали
иза којих блиста њихов колач.

Ако опет свратиш у наш скит —
у њему је тврдо и тамно,
јер фењер наш и сламке наше
света је Твоја рука покупила.

За Тебе смрт најправеднију молимо,
а ми ћемо Ти име помињати
у заборављеном нашем страћу —
кад год сламу своју треснемо.